

hederne, specielt Statsbanerne, har haft en Nedgang i det Driftsoverskud, som vi havde Aaret i Forvejen. Nu kunde dette selvfølgelig være paa Grund af uheldige Konjunkturer. Men 1924—25 var et Pristigningsaar, hvad den højtærede Finansminister jo ogsaa gjorde opmærksom paa, naar han havde Brug for det for at betone, at som Følge deraf var der større Udgifter paa de forskellige Ministeriers Budgetter, og det er jo dog saaledes, at der i Pristigningstider som Regel er bedre Kaar for Erhvervslivet, og det var der da ogsaa i 1924—25, og da Statsbanerne er en Erhvervsvirksomhed og i høj Grad er afhængige af, om der er Liv og Røre og Foretagsomhed i Erhvervslivet, idet der saa bliver mere at køre med, mere at bestille for Statsbanerne, skulde man have troet, at netop det var et gunstigt Aar for en Virksomhed som Statsbanerne. Men ikke des mindre maa Finansministeren oplyse, at Udbyttet af denne Statsinstitution i 1924—25 var gaet betydeligt ned i Sammenligning med Aaret forud. Dette er blandt de Ting, der tydeligt viser, at Resultatet af Regeringens Indsats for at faa Regnskabet saa godt som muligt ikke en Gang er Nul, men ligefrem Minus.

Om selve Konjunkturtillæget vil jeg fremsætte nogle mere udførlige Bemærkninger. Ministeren kritiserede den Konjunkturtillægsordning, som blev gennemført under Venstres Regering, og som gjaldt for Aaret 1924—25, men han maa jo dog indrømme, at denne Ordningens Gennemførelse har bidraget betydeligt til det gode Regnskab, idet Konjunkturtillæget ikke var saa højt, som det vilde være blevet, hvis det skulde have fulgt Pristallet paa samme Maade, som den nyeste Ordning gør det. Den højtærede Minister sagde, at det Konjunkturtillæg, vi den Gang havde, var en Meningsløshed og en urimelig Ordning, og det fordi Tillæget ikke fulgte Pristallet, Priserne gik op, og Konjunkturtillæget fulgte ikke med, ja, gik endogsaa den modsatte Vej, det var det, der var saa meningsløst og urimeligt. Jeg tror dog at turde sige, at det ikke var Meningen med Konjunkturtillæget, den Gang det blev gennemført, at det skulde staa i Forhold til Pristallet og være afhængigt deraf, det skulde derimod rette sig efter det almindelige Velstandsniveau, og jeg vilde jo tro, at den højtærede Finansminister som Landstingsmand selv har stemt for en lignende Ordning, som han nu karakteriserer som meningsløs og urimelig. Det vilde nu ogsaa forekomme mig mere urimeligt og meningsløst, hvis man fra

Begyndelsen havde gennemført en Ordning med to Tillæg, der begge paavirkedes af det samme Forhold, idet Pristallet skulde være bestemmende for begge Størrelse. I 1922 faldt jo Priserne, men Konjunkturtillæget fulgte ikke med, og nu i 1925 er Priserne faldet noget, og der er Udsigt til, at de vil falde yderligere, men Konjunkturtillæget paavirkedes ikke deraf, og det mener den højtærede Finansminister er en rimelig og fornuftig Ordning. Det synes derfor at være den højtærede Finansministers Opfattelse, at det er rimeligt og naturligt, at Lønnen ikke gaar ned, selv om Priserne falder, men at det er urimeligt og meningsløst, at Konjunkturtillæget ikke paavirkedes af, at Priserne gaar op. Det forekommer mig, at her ser vi igen den ensidige Tjenestemand, der mener, at den højest mulige Løn for Tjenestemanden er den under alle Forhold absolut fornuftigste og rimeligste. Den Begrundelse, vi fik i Foraaret, da vi havde Løven om Konjunkturtillæget til Behandling her i Rigsdagen, var jo i det væsentlige den, at man skulde vise Tjenestemændene Velvillie, gøre noget godt for dem. Det er efter min Formening ikke Statens Opgave ved Lønningsbestemmelser at vise Velvillie i den Forstand, hverken til den ene eller den anden Side; det er Statens Opgave at yde en passende Løn for det Arbejde, man skal have udført. Og hvad er en passende Løn? En passende Løn er det, som Arbejdet er værd, som det koster; man skal yde en saadan Løn, at man kan faa de Folk, med den Uddannelse, den Karakter og de Evner, man har Brug for, men heller ikke mere. Var der da ingen Mulighed for at faa Folk til de Lønninger, som vi den Gang havde? Jeg hørte ingen Begrundelse, intet Forsøg paa at paavise, at vi ikke kunde faa Folk til de Lønninger, vi den Gang havde. Og derfor mener jeg, at en virkelig Begrundelse for den Konjunkturtillægsstigning, som den Gang blev gennemført i Virkeligheden ikke blev givet; der blev end ikke gjort Forsøg paa at give den. Hvad vilde man sige, hvis Staten paa den Maade gav sig til at vise Velvillie overfor andre Erhverv og yde mere, end det Arbejde koster, som man vil have udført? Hvad vilde man sige, hvis Staten skulde opføre en Bygning og saa sagde: Vi kan ganske vist faa det gjort for dette eller hint Beløb, men vi vil udvise Velvillie, vise, at vi vil gøre noget godt for de Folk, og saa gav man noget mere? Hvad vilde man sige, hvis man skulde have en Leverage af Fouflage eller Levnedsmidler til en eller anden Statsinstitution, og man saa